

Dobitnice knjige "Čekajući sreću"

„Uvijek kad odlazim nekamo na nekoliko dana, djeci ostavim mali crtež.“ Prisnost tih uvodnih riječi tipična je za knjigu "Čekajući sreću: Filozofija čežnje". Nizozemski filozof Coen Simon obraća nam se čudesnim i zaigranim osobnim tonom. Svakodnevni život, predmeti, okolnosti i događaji koji nam izgledaju tako poznato njega fasciniraju i uvode u filozofsku kontemplaciju. U ovome djelu autor istražuje prirodu i učinak čežnje, želje, nade i čekanja

Dvije čitateljice koje na poklon od Naklade Ljevak i Femine.hr dobivaju prekrasnu knjigu Coena Simona "Čekajući sreću", su:

%%IGRA%%

Suvremeni čovjek želi previše, barem tako glasi njegova samodijagnoza. Stoga se masovno bacamo na samoistraživanje. Jer, ako znamo tko smo, onda nam je i jasnije što doista želimo. No pritom zaboravljamo jedno pitanje: nudi li nam svijet ikada ono što želimo? Nažalost, svijet nije izlog pun predmeta koji bi mogli utažiti naše čežnje i žudnje. A ne možemo ih utažiti ni na način na koji udovoljavamo praznome želucu.

U knjizi "Čekajući sreću" filozof Coen Simon uranja u vlastite osjećaje nade, nostalgije, lijenosti, ljubavi, agresije, nestrpljenja i srama, pokazujući pritom iznenađujuće obilježje čežnje: nije njezino ispunjenje to koje daje smisao životu, nego čežnja sama.

O autoru: Coen Simon (1972.) je nizozemski filozof i publicist. Njegovi eseji u novinama "NRC Handelsblad", "nrc.next" i "Trouw" pobuđuju veliku pozornost u javnim raspravama. Napisao je, između ostalog, "Kijk de mens" ("Gledaj čovjeka"), "Waarom we onszelf zoeken maar niet vinden" ("Zašto se tražimo, ali ne nalazimo"), "Zo begint iedere ziener" ("Tako započinje svaki vizionar") i "En toen wisten we alles" ("I onda smo znali sve"), za koju je dobio značajnu nagradu „Sokrat“, za „najaktualniju, najoriginalniju i najpoticajnijiu“ filozofsku knjigu 2012. godine.

Izvadak iz knjige:

Premda se čini da je čekanje neraskidivo povezano s onim što čekamo, ne bih mogao reći da sam prije negoli sam postao ocem znao što točno čekam. Ne vrijedi li to i za sve naše čežnje? Čežnju često zamišljamo kao nit između sebe i predmeta svoje čežnje, nit koja je jednom jače, a drugi put slabije nategnuta, a katkada i pukne –

neispunjena čežnja. Ali koliko jako moramo rastezati ovu metaforu kako bismo njome mogli zahvatiti istinsku bit čežnje? Nešto tu nije u redu s kronologijom. Kao da se ikada nalazimo u nekom prvotnom stanju u kojem nezainteresirano i bez čežnji gledamo na svijet. Svijet s predmetima i osobama koji nas ostavljaju ravnodušnima te čiju vrijednost, lišeni osjećaja privlačnosti prema njima, možemo objektivno utvrditi. Štoviše, u bilo kojem trenutku možemo tek tako odlučiti da ćemo čeznuti za njima.

Nezamislivo, naravno, jer bez čežnji nemamo što vrednovati. Čeznutljivo živimo u ovom našem svijetu.

Dakle, koliko god se činilo logičnim, objekt čežnje ne može biti na prvome mjestu onoga što u nama budi želju. Čak i kad ne bi bilo ničega vrijednog čekanja, čovjek bi čekao tako dugo dok se ne pojavi nešto što bi čekanje učinilo vrijednim. Čovjek je ponajprije satkan od čežnje i izglednije je da tu veliku čežnju projicira na predmete na koje naiđe, kako bi ih poslije neosnovano smatrao uzrokom svojih čežnji.

Prevela s nizozemskoga: Snježana Cimić